

Kristinusko on kasvamassa ulos pakkopaidoistaan

Entä nyt, luterilainen kirkkoni? Monet kirkon jäsenet ovat turhautuneita siihen, miten vaikea kristinuskon suhde seksuaalisuuteen edelleen on. Mitä mahdollisuuksia herättää tämä uusi tilanne, kirkkokansan kapina?

Jos jätetään hetkeksi syrjään kysymys homoseksuaalisuudesta, Raamatun ihmiskäsitys on hyvin kokonaisvaltainen. Seksuaalisuus on luonteva ja myönteinen osa sitä. Jopa kristinuskon keskeiset opit kantavat arvostavaa suhdetta ruumiillisuuteen. Tuskin tätä voi paljon vahvemmin ilmaista kuin inkarnaation ajatuksella: Jumala tuli ihmisruumiiseen Jeesuksessa. Pyhät sakramentit kaste ja ehtoollinen ovat hyvin ruumiillisia tapahtumia, pesemistä, syömistä ja juomista.

Jos nämä ovat lähtökohdat, mikä selittää että historian mittaan kristinuskon suhde ruumiillisuuteen ja seksuaalisuuteen on kuitenkin usein muovautunut elämää tukahduttavaksi? Tärkein käänne tapahtui jo kirkon varhaisina vuosisatoina, kun kristinuskoa haluttiin tulkita kreikkalaisperäiselle kulttuurille ymmärrettävin tavoin.

Tällöin Raamatun ja opin tulkinnan apuvälineiksi otettiin aineksia kreikkalaisesta filosofiasta, ennen muuta platonismista. Sen käsitys maailmasta poikkeaa olennaisesti Raamatun kokonaisvaltaisuudesta. Platonismi perustuu kahtiajakoihin, se erottaa toisistaan esimerkiksi mielen ja ruumiin. Lisäksi se arvottaa mm. mielen, järjen ja mieheyden korkeammalle kuin ruumiin, aineellisuuden, seksuaalisuuden ja naiseuden.

Tällaisella ajattelun perusmallilla on ollut pitkäkestoiset ja kristinuskoa kuristavat seuraukset. Usein naiseus ja seksuaalisuus on nähty synnillisinä ja uhkaavina. Näistä vammoista kaikki kirkkokunnat kärsivät yhä. Oma kirkkoni on kuitenkin kulkenut pisimmälle patriarkalismista irtautumisen tiellä, onhan esimerkiksi pappeus nyt avoinna naisillekin.

Elämme sikäli hienoa aikaa, että historian painolasteista on tultu tietoisiksi. Voi etsiä uskontulkinnan painotuksia, jotka paremmin tekevät oikeutta alkulähteille Raamatussa ja perinteessä.

Entä Raamatun suhde homouteen? Raamatun tekstien kirjoittajat ymmärsivät homoseksuaaliset teot vapaasti valittavina paheina ja paheksuivat niitä. Oma aikamme tietää enemmän homoseksuaalisuudesta. Olennaista on, että se ei ole ihmisen oma valinta. Tällöin ei enää liikuta kysymyksissä synnistä ja parannuksen teosta, vaan kristittyjen suhtautumisen homoseksuaalien sortoon tulee ammentaa Raamatusta ennen muuta Jeesuksen sanomasta. Siinä keskeistä on rakkaus, joka konkretisoituu hyljeksittyjen puolustamisena.

Parannuksen teko eli mielenmuutos on tarpeellista kristinuskolle kokonaisuudessaan. Tällainen katumus ei merkitse jumittumista oman huonouden tuntoon siitä, että kirkko ei ole kyennyt puhuttelemaan ihmisiä hengellisesti. Kirkon historian vinoutumat tulee rehellisesti nähdä. Katumusta osoittaa, että kirkko pahoittelee sitä kärsimystä, jota se on ollut aiheuttamassa esimerkiksi homoseksuaaleille. Mielenmuutokseen kuuluu myös määrätietoinen pyrkimys uudistaa uskontulkintoja, mikä merkitsee paluuta alkulähteiden elämää puolustavaan viisauteen.

Katumus on oivalluksen ja silmien avautumisen hetki: mitä meistä kirkkona voikaan vielä tulla. Kristinusko on elänyt aatteellisessa pakkopaidassa, joka on tukahduttanut sen luonteen vapautusliikkeenä. Mielenmuutoksen myötä silmien eteen avautuvat maisemat, joissa kristinuskosta muodostuu voimakas liittolainen muille ihmisen ja maapallon elämää puolustaville ihmisryhmille.

Tällaisessa kristinuskossa rakkauteen ja kunnioitukseen liittyvä eroottisuus on yksi voimanlähde. Hengellinen ydinsanoma armosta on muuttumaton. Jeesuksen elämän kokonaisuus eli hänen opetuksensa, kuolemansa ja ylösnousemuksensa kantavat ihmistä elämän kaikissa tilanteissa.

Kun kohtaa kärsimyksen ja kuoleman, ei vallitseva kulutuskulttuurimme tarjoa yhtään mitään. Se ei tarjoa mitään myöskään maapallon elämän säilyttämisen näkökulmasta. Sekä tuonpuoleinen että tämänpuoleinen pelastus edellyttävät paljon enemmän ja siinä aito kristinusko näyttää voimansa.

Pauliina Kainulainen
pappi, kirkolliskokousedustaja